

[Aksel Møller.]

steren altså ikke er blind for, så virkelig skulle være nødvendigt at forcere disse tendenser frem ved et lovforslag som det foreliggende.

Den højtærede finansministers konklusion i den tale, han holdt i folketinget ved fremsættelsen af finanslovforslaget og det foreliggende lovforslag, er altså, at tendensen til øget arbejdsløshed snarere afsvækkes som følge af devalueringen, og at tendensen til øget investering og beskæftigelse gør det vanskeligt at holde igen på de udefra kommende prisstigninger. Alt dette er vi som sagt enige om. Men når så den højtærede finansminister siger, at det er klart, at ministeriet fortsat mener, det er nødvendigt at stille de foreslåede beløb til rådighed for erhvervslivet, må jeg sige, at jeg synes ikke, det er ganske klart sammenholdt med de præmisser, den højtærede finansminister betjener sig af i sin fremsættelsestale.

Jeg synes, den høje regering kunne være kommet langt med denne rigsdag, hvis den ved rigsdagssamlingens begyndelse havde erklæret: de forslag, vi arbejdede med i sommersamlingen angående genopbygningsfonden, og den tankegang, vi har haft, og som vi har gjort rigsdagen bekendt med i retning af at lade pengebindingslovene udløbe uden at sætte noget andet i stedet, lægger vi efter devalueringen foreløbig hen, fordi vi må indrømme, at den i sig selv skaber den økonomiske aktivitet, som vi ønsker skabt i dette land. Jeg ville have fundet det helt i sin orden, om den høje regering havde sagt sådan til os.

Kun på eet område kunne måske den højtærede minister have et argument for den betragtning, som genopbygningsfonden bygger på, nemlig om investeringslysten havde været for nedadgående og, forsåvidt angår erhvervslivet, virkelig i tilbagegang.

Den højtærede minister bevæger sig uhyre forsigtigt og er fuld af formodninger på dette område, når man læser hans fremsættelsestale. Men selve talere — som det ærede medlem hr. Himmelstrup også strejfede — i den økonomiske oversigt i kommentarerne til Danmarks nationalbudget for 1949 viser, at ikke blot er investeringsprogrammet holdt, ikke blot har det, man havde ventet, det, man havde skønnet, vist sig at være rigtigt, men det har endda vist sig, at der, forsåvidt angår investeringsvirksomheden i erhvervene, både i det almindelige erhvervsbyggeri og i landbrugsbyggeriet er en fremgang i forhold til det budgetterede, når bortses fra skibene — og skibene er jo en historie for sig, som den højtærede finansministers

genopbygningsfond iøvrigt slet ikke berører. Faldet i fragtraterne, den måde, hvorpå De Forenede Stater vil sælge deres skibstonnage, flydende tonnage, til Europa gennem bestemmelserne om 50 pct.s-rettighederne ved overførelse af Marshallvarerne, viser klart, hvorfor der må være en tilbageholdenhed, må opstå en tøven med hensyn til at fortsætte skibsbygningsprogrammet i den planlagte udstrækning.

Altså når jeg til det resultat, at mente man, således som den højtærede regering mente det, at der var stagnation, skønt den ikke kunne påvise det, skønt tallene ikke bekræfter det — nuvel, hvis man selv troede, og det må jeg jo gå ud fra, man gjorde, at der var stagnation i det økonomiske liv, som man måtte bringe det ud over gennem lempelser i pengebindingsreglerne, ved hjælp af genopbygningsfonden og på andre områder —, så bør man ikke tro, det er nødvendigt længere, efter at kronensænkningen er gennemført, og bør i hvert fald ikke afvise at lade alt det ligge, indtil man har set kronensænkningens direkte følger for investeringsvirksomhed og beskæftigelse.

Derfor synes jeg, man kan opfordre den høje regering til enten at lade sit forslag om genopbygningsfonden forblive i det kommende udvalg eller at trække det tilbage til den høje regerings planer for en fremtid, som ligger anderledes end den, vi i øjeblikket stirrer frem imod.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Himmelstrup i, at man heller ikke kan anerkende, at der i det private pengemarked er noget som helst, der tyder på, at der til de finansieringsopgaver, som genopbygningsfonden forudsættes at skulle beskæftige sig med, er mangel på muligheder, og derfor synes jeg, man også udfra dette synspunkt stille og roligt kan opfordre regeringen til at opgive genopbygningsfonden.

Bertel Dahlgaard: Jeg skal kun gøre få bemærkninger, idet jeg iøvrigt henviser til mine udtalelser under behandlingen af lovforslaget i sommer — de findes i folketings-tidende for 1948—49, sp. 5097. Men jeg finder anledning til, bl. a. som følge af de to ærede sidste taleres udtalelser, at minde om, at oprettelsen af denne genopbygningsfond er et led i opfyldelsen af forudsætningerne for Marshalloverenskomstens bestemmelser om fremme af modernisering eller rationalisering indenfor vort erhvervsliv, og derfor er det ganske ved siden af, når der af de ærede sidste talere argumenteres på den måde, at man henviser til, hvor stor investering der har fundet sted